

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2013. DECEMBER

XXII. ÉVF. 4-5. (145-146.) SZÁM

Helyet keres az Úr!

Az idők teljességében Isten eldöntötte, hogy elküldi a Megváltót, a Messiást. Olyan otthont, olyan családot keres, amely alkalmas lehet a fogadására, felnevelésére. A család még nincs egyben, de az előkészületek megtörténtek. Van egy nagyon kedves, tiszta életű leány, aki már menyasszony, Mária a neve. Családjáról vajmi keveset tudunk, de a lényeg, hogy Isten őt választja ki. Ő lesz Isten fiának, aki ember fia is az édesanyja. Isten megajándékozza őt, és küldöttével elmondhatja a világtörténelem legnagyobb ígéretét. „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezd Jézusnak.” A válasz sem kisebb jelentőségű: „Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt...”

Mária vőlegényét is ismeri az Úr. József igaz ember volt. Amikor megtudja, hogy Mária áldott állapotban van, és éppen titkon elbocsátani készül, a legmagasabb szintről kap segítséget „Ne félj magadhoz venni!” – hangzik a biztatás. Mit is tehetne ezzel szem-

ben? Az Úr a legjobbat készíti elő. Engedelmesen vár József. Azután indulniuk kell Betlehembe a nagy összeírás miatt. A család elhagyja názáreti otthonát, és Betlehembe tartanak. Ekkor jönnek a fájások, közeleg a szülés. Hol, hogy történjen?

Megérkeznek a városba, és József rémültem rohan kapuról kapura, dörömbölve kér bebocsátást, de mindenütt azt mondják: nincs hely! Micsoda képtelenség. Végül nagy nehezen beroskadnak egy istállóba, és megszületik a világ Üdvözítője. Semmi pompa, földi ragyogás, méltóság. Rangrejtve, de ő mégis megérkezett.

Aztán jönnek a pásztorok, hiszen felfoghatatlan csodát éltek meg! Angyal szállt a földre, aki Istentől beszélt. Angyalkórust hallottak. Dicsőség, békesség...! Boldogan nézik a kisgyermeket. Beteljesedett, minden, éppen úgy, ahogy az angyal megmondta.

A másik irányból napkelti bölcsek érkeznek. Látták a csillagot, uralkodó született. Leteszik kincseiket, aranyat, tömjént és mirhát.

Drága testvérem! Ma is helyet keres az Úr! Ki választott magának, a szívedben szeretne megszületni, ott élni. Fogadd be Őt, és így legyen nagyon boldog karácsonyod!

Mészáros Kornél
lelkipásztor

John Milton:

Óda Krisztus születésének reggelén

Dicső formát, vakító fények árját,
mit végtelen fenséggel ont a menny,
az égi trón magas asztaltanácsát
hol a Szentháromságban volt jelen,
elhagyta önként, hogy velünk legyen,
otthagya örök-napok udvarát,
hogy hordja, mint mi, halandóságunk sarát.

Tandori Dezső fordítása

Karácsonyi ima

Kedves Atyánk! Most mindnyájan azokért imádkozunk, akik emberileg magányosak lesznek karácsony szent estéjén. És ha valamikor fájdalmas a magány, akkor ezen az estén kétszeresen, vagy tízszeresen az. Érettük imádkozunk, hogyha magányosak is, ne legyenek egyedül akkor, ha csak egy szál gyertya lobog előttük. Az az egy szál gyertya jelentsen Téged, Világ Világossága, aki fénynek, világosságnak, békességnek és erőnek jöttél közénk.

Most mindnyájan azokért imádkozunk, akiknek kétszeresen fáj a karácsony, mert valahol szétszóródva a világba még egy fenyőgallyat sem találunk. Ez talán ott nincs is, talán egy boróka ág, talán valami trópusi növénynek leszakított levele, de ők arra gondolnak, hogy itthon karácsony van. Talán gyermekünk, unokánk, bátyánk, szülőnk. Uram, add, hogy karácsony történjék a szívükben. Légy jó békességben velük, a mi szétszórtjainkkal, ezzel a szétszórt és szétdobált néppel.

Uram, azokért könyörgünk most mindnyájan, akik először töltik özvegyen ezt a karácsonyt. Múlt karácsonykor a párjuk még ott ült mellettük, és most azért lesz könnyes a szemük, hogy az a csók, amit azon a karácsonyon adtak, nem volt elég meleg. Uram, tanítgass bennünket, hogy míg élünk, meleg szóval szóljunk. Uram, bocsásd meg nekünk, hogy sokszor úgy megyünk el, hogy elfelejtettük megmondani a másiknak, jó volt, kedves volt, szerettük.

Uram, köszönjük gyermekeinket, akkor is, ha ők nem köszönnek meg bennünket. És köszönik a gyermekek a szülőket, még akkor is, ha sokszor már nyűgösek, öregek, morgolódók, kesergők, már kiesnek ebből a világból, mert idegenek. Kérünk, adj türelmet gyermekeinknek, hogy tudjanak hordozni bennünket öregecskén, sokszor érthetetlenül, más világból ittmaradtnak.

Uram, hadd történjék karácsony, hogy férj a feleséget, feleség a férjet, gyermek a szülőt, szülő a gyermeket ne csak egy napig szeresse, hanem akkor különösképpen és jobban. Hogy Te lehess ott, aki a testet öltött szeretet vagy.

És most azokért imádkozunk, akik már nálad vannak. Tudjuk, hogy nem kell értük imádkoznunk, de nekünk jól esik rájuk gondolni. Jól esik úgy gondolni rájuk, mint akik nálad vannak, Benned vannak és általad élnek. Nem tűzünk le kis gyertyákat a sírjukra, de most gondolatban megáldjuk az emléküket.

És most egyenként, de magam is Uram, arra kérlek, ne mi legyünk, akik elrontjuk a karácsony estét rosszkedvvel, idegességgel, morgolódással. Kérünk Urunk, hogy történjék bennünk és általunk kis családjunkban és ebben a nagy családban karácsony a Te szent ígéd, szent Lelked által, a Te szent asztalod felett. Ámen.

Gyökössy Endre

Keresztyének, krisztusi emberek

A keresztyén, vagyis krisztusi élet rendje nem az, hogy először emberek legyünk, s aztán keresztyén, krisztusi emberek. Még kevésbé, hogy keresztyénségre törekedve emberségünkől kivetközzünk. Krisztus azért lett emberré, hogy az emberségünkért vívott küzdelem méltóságáról meggyőzzön, ebben a küzdelemben jelenlétével, kegyelmi erőivel megsegítsen, s az ember arcát újra Istenre villanó tükörré tegye.

Jelenits István

PÁSZTORLEVÉL

Mészáros Kornél rovata

Mit kezdjük karácsonnyal?

Álomszép karácsonyokra emlékszem vissza, ha gondolatban végigjárom az ünnepet. Gyermekkorom karácsonyai nagyon kedvesek voltak. Gyertyák a fenyőn, egyszerű díszek, nagyon finom szaloncukrok. Némelyik íze olyan remek volt, hogy szívesen ízlelgetném most is. Szüleim, nővérem, a meghitt család, az egyszerű, de szeretetből fakadó ajándékok, a légkör felejthetetlen.

Emlékszem kisgyermekkorai szolgálatainkra a rákoscsabai gyülekezetben, a félve, szorongva, „egyszuszra” elmondott versekre, mosolygós arcokra, ajándékokra, énekekre, és sorolhatnám sokáig. Mert karácsonyhoz kötődik bennem, hogy a gyülekezetel ünnepelni jó!

Hálaadással emlékezem a gyermekeinkkel együtt töltött karácsonyokra, amikor együtt készültünk, ünnepeltünk, és gyönyörködtünk boldogan ragyogó szemükben, amikor ajándékaikat bontogatva ujjongtak. Előtte azonban elolvastam a karácsonyi történetet arról beszéltünk, hogy az Úr Jézus hogy született meg erre a Földre. Aranyosan, türelmesen hallgattak, és így imádkoztunk, miközben az ajándékokra vártak.

Megleivenednek előttem a legációk, amikor sokat prédikáltam karácsony örömről, vidéki gyülekezetekben, és az otthonomtól távol lelki családokra találtam. Igazi téli karácsonyokra emlékszem, amikor alig tudtam eljutni Dévaványáról Törökszentmiklósról, vagy Dombrádról Tuzsérára, vagy... nagyon sok települést említhetnék. Ha visszatekintek, nagy hála van a szívemben.

Kedves Testvérem! Bátorítalak, hogy te is szedegsd elő mindazt, ami jó volt, amire szívesen emlékszel, és legyen hálaadás ezen az ünnepen a szívünkben – mindezért is. Tegyük olyanná az idei karácsonyt, hogy szereteteinknek, gyermekeinknek, unokáinknak legyen mire emlékezniük évek múlva is. A közös bibliaolvasás, beszélgetés, imádság, a figyelmes ajándék, a szép ünnep vezessen oda az Ünnepelethez, Jézus Krisztushoz.

A világ mennyi mindent próbál a fejünkbe sulykolni. Egy immár érvényét veszített szlogen jut eszembe. Valamikor sokat hallottuk, hogy „nincs karácsony Corvin nélkül!”. Azóta tudjuk már, hogy van. De sziklaszilárdan hirdethetjük minden ember-

Fotó: Mészáros Péter

nek, hogy mit sem ér karácsony az Úr Jézus nélkül. Értelmetlen időpazarlás „ünnepelni” nélkül. Ne beszéljünk szeretetről, ne elégedjünk meg a hűvös hópelyhek szépségével, vagy a fenyő illatával, még a nagyszerű ajándékkal sem, amiket kaptunk! A Lényeg legyen az ünnep főhelyén, JÉZUS KRISZTUS!

Néhány tanács az ünnepre:

1. A Szentestét otthonainkban töltjük. Használjuk ki ezt a napot a karácsonyi testi előkészületek mellett a lelki ráhangolódásra is. Együtt, és egyedül is. Fontos a lakás kitakarítása, hiszen vendégek érkeznek, de mennyivel fontosabb, hogy a szívünk ragyogjon az Érkező előtt. Legyen időnk az ünnepi előkészületek során belülről is megtisztulni!

2. Ajándékozd meg szeretteidet, de ne az ajándékok legyenek a legfontosabbak. Próbálj arra törekedni, hogy amit adsz, abban pluszként legyen ott a figyelmesség, az előzékenység, a szeretet is. Ha meg tudod tenni, nem baj, ha egyébként is értékes az ajándék, de ez nem lehet elsődleges szempont. Minden ajándék mellett legyen ott egy Ige, egy biztató karácsonyi „üzenet”!

3. Vegyél részt a karácsonyi istentiszteleteken, és ha szolgálatra kaptál felkérést, végezd azt az Úr dicsőségére! Gyermekek, ifjak, felnőttek, igehirdetők, versmondók, énekesek, zenészek, mindnyájan az Úr előtt állunk majd meg. Szolgálatunk egymásnak és az Úrnak szól. Ne csak Róla beszéljünk, hanem Neki is mondjunk dicséretet! A családi körben is beszéljétek arról, kinek mit üzent az Úr?

4. Az ünnepkörhöz kapcsolódó napokat jól oszd be! Jusson családodnak, szeretteidnek, kedvtelésednek is, és pihenni is jó lenne egy kicsit.

Adjon az Úr áldott karácsonyt 2013-ban is!

Az advent hírnökei mi vagyunk!

Megérkezett advent ünnepe. Ilyenkor sok helyen koszorúkat fonnak, amelyen négy gyertya vár arra, hogy egyenként meggyújtsák őket. Mind a négy vasárnapján meggyújtanak egyet, egészen karácsonyig. Ez a szokás már nagyon régóta.

De mit ünneplünk ilyenkor? Mert azt tudjuk, hogy az adventi hetek után a karácsony következik, amikor az Úr Jézus testet öltve megszületett közénk, hogy áthidalja a Mindenható Isten és a múlandó, elveszett ember közötti óriási, tátongó ürességet. És addig mit teszünk? Várjuk őt, vagy pedig nem is veszünk róla tudomást. Elvégre minden évben így megy. Hétköznapiak, hétvégék váltogatják egymást, időnként beékelődik néhány kisebb-nagyobb ünnep, amiknek rendszerint örülünk. De ha közeleg a karácsony, az mindenkinek mást jelent. A kisgyerekeknek ajándékokat, az egyetemistáknak egy csöpp pihenést a vizsgaidőszak közepén, a szülőknek meg eszeveszett rohanást. Már ilyenkor, novemberben lehet látni az áruházakban és a tévében, hogy a karácsonyra való tekintettel milyen sokféle akció lesz. Mindenki a legjobb ajándékot akarja adni szereteteinek, és már lélekben készülődnek arra, hogy jön a szeretet ünnepe, amikor mindenki egy kicsit kedvesebb a másikkal. De ha elmúlnak az ünnepek, ismét minden megy a megszokott kerékvágásban, és a mókuskerék újra indul. Ennyi. De valóban csak ennyiről szólna?

Mi hívők tudjuk, hogy nem csak erről szólnak az ünnepek. Ennél sokkal többről! Igen, közeleg a karácsony, amikor azt hirdetjük a világnak, hogy Isten minden ember számára elérhetővé vált, és nem csak a templomokban, nem csak a „kiváltságosoknak”, hanem a legelveszettebb, legbűnösebb embereknek is. Nála nem számít a kor, a nem, a bőrszín, vagy a hivatás. Azért jött Krisztus, hogy fényt hozzon ebbe a meggyötört világba és szabadulást

hirdessen mindenkinek, akinek segítségre van szüksége. A gyengének, hogy támasza lehessen, a gyávnak, hogy bátorságot adjon, az erősnek pedig szövetségese legyen. Talán úgy tűnik, hogy ez a világ túlságosan is rohan ahhoz, hogy észrevegye ezt. Sőt, úgy tűnik, hogy hallani sem akar arról, hogy Isten Fia szóljon hozzá. De vajon valójában így van ez?

Kívülről úgy látjuk, hogy igen. Azonban még sincs így. Ha jobban odafigyelünk, láthatjuk, hogy az emberek a nagy sietség és a mindennapok küzdelmei között vágynak arra, hogy az életükben legyen valami plusz. Mindenki jó házasságot szeretne, jó kapcsolatokat, kiegyensúlyozott életet. Ez a természetes. Sokszor mi, hívők olyanok vagyunk, mint az egészséges emberek a beteg emberek között. Mi meggyógyultunk, mert az Úr Jézus meggyógyított minket. De sok ember vár még gyógyulásra és mi hallgatunk az orvosságról. És hallgatunk arról az Orvosról is, aki csodát tett az életünkben. Ez nagyon nem helyes! Isten nem hallgatásra hívott el minket. Arra hívott, hogy miközben várjuk az Ő eljövetelét, lelkeket mentünk meg neki a végső pusztulástól. A világ pedig azért nem várja a Megváltó eljövetelét, mert nem is tud róla. Pedig Ő megállíthatatlanul közeleg.

Isten egyszer már eljött ebbe a világba, és szabadulást hirdetett. Eljön másodszor is majd, de akkor már ítélni fog. Szétválasztja majd a fényt a sötétiségtől, a jót a gonosztól, és akkor majd minden szem meglátja Őt.

Szóval, megérkezett az advent, a várakozás ünnepe. Az adventi koszorú gyertyái pedig csak egy elkövetkező ünnep „időmérő eszközei”, nem pedig az advent hírnöke. Az advent hírnökei mi vagyunk, Krisztus megváltottjai. Szóval, mi most várjuk már a karácsonyt, de várjuk azt is, hogy az Úr ismét visszatérjen, hogy magához vegyen minket.

Hogyan várjuk Őt mi, az Ő szolgálói? Semmittevéssel vagy tevékenyen, esetleg szorongó szívvel? Amíg nem érkezett meg, addig rendezhetjük a sorainkat. Eljöveteléig még nagyon sok dolgunk van. Élünk úgy, hogyha megszólalnak az égi harsonák, a gazda mindannyiunkat munkában találjon!

Hetényi Levente teológus hallgató

**„A jóság egyetlenegyszer talált
tökéletes inkarnációra
emberi testben,
s nem is fog soha többé.”**

(Graham Green)

Mária látogatása Erzsébetnél

Elbeszélés Lukács evangéliuma alapján

Különös esztendő volt az a nulladik. Angyalok repdestek Palesztina földjén. Szárnyuk suhogott a levegőben, az emberek azt hitték, Libánonról fúj a langyos tavaszi szél. Simogatta a megkeseredett nép napszította arcát és szeretetet hintett a világra. Ahol megszálltak, átadták Isten üzenetét, mert hiszen hírnökök voltak. A menny kitárt kapuján ünnepi fény áradt, és messze szállt az angyalkar éneke. Már gyakorolták a „*Dicsőség a magasságban Istennek*” kezdetűt, hogy amikor beteljesedik az idő, tökéletesen hangozzék a szózat.

Az angyalok az Isten házában szálltak meg először, hogy örömet hirdessenek egy gyermektelen házaspárnak. Olyan csodáról beszéltek, amelyet alig lehetett felfogni. A szavuk visszahozta a múltat, és előre vetítette a jövőt. Nemsokára Erzsébet szíve anyai örömmel telt meg. A változás fiatalos lelkesedést váltott ki belőle. Egy idő után a saját születendő gyermekével kapcsolatos tervek, örömek és elképzelések mellett egyre többet gondolt az eljövendő Messiásra. Kicsi gyermeke az édesanya lelkesedését és reménységét szívta magába, a Szentlélek volt a köldökzsinór. Erzsébet ragyogó arccal, áhitatos szívvel élte napjait, készen várta a Felséges Isten Küldöttjével való találkozást. Hitte, hogyha eljön a Messiás, először az ő otthonába tér.

Egy másik angyal Názáret felett repült el, és szárnyának finom repdesése a Genezáret vizének apró fodrait idézte. De nem a vízen szállt meg, hanem egy ifjú szolgálóleány takaros otthonába tért. Hozzá vitte az égi üzenetet. A leány kegyelmet talált az Szent Isten előtt, őt választotta ki, hogy szeplőtelen teste a születendő Messiás első földi otthona legyen. Mária nem értette a csodát, de engedelmesen tette le életét a Magasságos kezébe.

Ijedelme örömré vált, és egyetlen vágya az lett, hogy szerető anyja legyen az Isten Fiának. Szíve melegével védte a gyermeket, hogy ezen a földön legalább benne meleg otthona legyen. Alázattal imádta, bár alaktalan teste még nem volt látható. Napról napra gyarapodott hitben, mert a szívében feltörő sejtelmekben fájdalmak és szörnyű kínok képe jelent meg. Így várta a Messiást.

Mária szíve telve volt túláradozó örömmel, szeretete volna megosztani érzéseit valakivel. Ki értené meg a Lélektől fogant isteni Gyermeke jövetelét, ki örülne vele a jegyesség ideje alatt történt hatalmas változáson, ki hinné el ezeket a csodákat? Názáretben bizonyára senki. Az angyal megnevezte Erzsé-

betet, ő majd örül vele, megérti, hiszen az ő várandósága is a csodák sorába tartozik.

Elindult hát édes terhével, a kijelentés örömeivel idős rokonához. Ahogy lépkedett az út kövein, úgy tört fel belőle a dicséret: „*Magasztalja lelkem az Urat... mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék*” Lépkedett a köveken és léptei nyomán a világ legszebb hálaéneke tört fel szívéből.

Erzsébet nyugtalan volt. Türelmetlenül várta a lelkében fogant kijelentés megvalósulását. Ki-kiszaladt az útra, hogy először láthassa meg az Érkezőt. Fényt várt, ködös zlopra gondolt esetleg tűzszlopot szeretett volna látni, szivárvány hídján leereszkedő csodát. De ha mégis valami emberi testben érkezne a Messiás, akkor csakis díszbe öltözött hadvezér jelenne meg. Ilyennek képzelte a Messiást.

Akkor az út végén ringó csipővel, könnyű járással, egy leányka közeledett felé, egy majdnem gyermek, fény vette körül a fejét, alakja mennyei örömet sugárzott már messziről.

M S mester: Vizitáció 1506

És az anyja testében az örömtől repdesett Erzsébet gyermeke, a születendő Útkészítő, aki előre imádta „az utána érkezőt”. „*Áldott vagy te az asszonyok között!*” – kiáltotta Erzsébet az ifjú Máriának. Erzsébet meglátta a még láthatatlan Messiást, aki Fény volt, és tűz, és Fejedelem és Üdvösség Szerzője, pedig csak egy egyszerű szolgáló leányka jött felé.

Együtt énekelték, hogy „*Nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve!*”

Az adventi várakozásban eljött a Messiás, a vele való találkozás megszülte a szent karácsonyt! Szólhatott a mennyei angyalkar: „*Dicsőség a magasságban az Istennek, és a földön békeesség, és az emberekhez jó akarat!*”

Frittmann Lászlóné

Könyccseppek az út porában

A próféta érkezésének híre felbolygatta Kaper-naumot. A minden létező mélyén lakozó Egyetlen-egy: megérkezett. Jövetele rést vágott a jövő alakta-lan masszájának hitfalán...

- Áldás szállt alá az égből! - kiáltozták az em-berek.

És megmozdultak a környező falvak és tanyák is. Szájról szájra szállt a hír: Itt van Jézus, a Názáreti, az Örökkévaló küldöttje! ... Mint a sivatagi homok a kavargó szélben, úgy futott köztük a szó. A szűk siká-torok mélyéből, a rekkenő hőség ellenére, a szegény-negyedek alacsony épületeiből elővánszorogtak a betegek, a bénák, a halálos ragályok hálójában ver-gődő kámszás emberek. Hátha rájuk tekint majd a Messiás! Hátha...

És jöttek a taszító erők zónájából a pszichésen sérültek. És jöttek a széltépte vándorok botra akasz-tott koldustálkáikkal. És jöttek a barlangok mélyén bujkálók, a bőrfarkasban szenvedők, hegekkel teli ki-taszított embermúmiák, az örömlányok cifra ruháik-ban. Jöttek, egyre csak jöttek a sérült emberek nyűtt, reménytelen világukból... Borzadályos eseményeket hordoztak szívükben, szomorú jelentéseket sug-ároztak a világnak. Árnyak árnyai voltak ők már csak. Szerencsétlenül kettéroppant hajók, akik már meg-feneklettek lent a mélyben. Ők azok, akik ha a halál-ba hanyatlanak, hiányukat észre sem veszik a min-dennapok taposómalmában élő emberek. Számukra az életben maradás - kihívás. Óriási kihívás, ami-nek már nem tudnak segítség nélkül eleget tenni.

Nyomor és szegénység tarkállott mindenfelé, mivel a súlyos adók ránehezültek a népre, de most különös fény csillogott a szemekben: itt van Jézus. Izgatott várakozással lesték az utat. Boldog bizako-dás vert fészket a lelkekben, aminek senki sem tudta a forrását.

Három dolgot nem tud nélkülözni az ember. Ez pedig: a kenyér, az egészség és a remény. Jól tudták mindezeket a szegény nincstelen emberek. Pedig ha jól meggondoljuk a föld, akkor is és ma is képes lenne kielégíteni minden ember igényét, de nem tudja az emberek sóvár mohóságát.

- A rabbi közeleg! A rabbi közeleg már! - kiál-tozták szimultánban a futkározó gyerekek.

- Áldás szállt alá az égből, Adonáj választott né-pére! - harsogták egymásnak izgatottan, az út mellett állók.

- Ő bizony Dávid királyunk leszármazottja. Bet-lehembe született, és visszaállítja majd Izrael régi dicsőségét. Elúzi majd a római sasokat a szent föld-ről, Izraelből! Salamonnál is hatalmasabb! Ő a Messi-ás! A Felkent, az ég Követe - magyarázta valaki a tolongó tömegben.

A nép egyre csak gyülekezett. Voltak azonban olyanok is, akik Circus Maximus-ként szemlélték a történeteket, akár csak a kétkerekű szekérversenye-ket a Ludi Romanin, amik elterelhetik figyelmüket az egyhangú, kongó hétköznapiokról.

Minden zsibongott és zsongott, akár egy fel-bolydult méhkas.

- Én ott voltam mikor megszületett - állította magáról egy pergamenarcú idős férfi, miközben gör-csösen szorongatta hosszú, kampós pásztorbotját bütykös kezében. Az idős pásztor félve nézett körül, hátha nem hisznek neki. A csoportosulásból többen is feléje fordultak, hogy megvizsgálják. Nézték szegé-nyes gúnyját, ami teveszörből vagy kecskeszörből készülhetett egykoron, nehéz volt ezt már megállapí-tani, ennyi évtized után. Juhok és kecskék jellegez-tes szaga lengte be ruháját és cókmókját. Messziről látszott rajta, hogy a nyájak őrzése volt a fő foglala-tossága egész életében.

- Beszélj már el! - biztatták többen is a nyájak öreg pásztorát.

- Mikor is történt? - kérdezte egy másik.

- Több mint harminc éve ennek már. Azért tu-dom ilyen pontosan, mert akkor született meg a harmadik gyermekem, Hadina, aki szintén pásztor lett mellettem.

A nyájörző lassan, nehézkesen, megfontoltan ejtette ki a szavakat. Lerítt róla, hogy nem szokott hozzá ekkora hallgatósághoz.

- Folytasd, folytasd! - szóltak közbe többen is.

- Szóval éjszaka volt már, és a csillagok azt sus-torogták fejünk fölött, hogy váljunk el a föld kérges tenyerétől, és aludjunk. A juhok és a kecskék is el-szenderedtek mind. Aztán Sisémai, tudjátok ő Máki fia, azzal keltett fel minket mély álmunkból, hogy az Isten egének nagyszerűségében valami nagyon nagy világosság röpül felénk. Aztán én is megpil-lantottam azt a fényességet. Igen gyors volt a moz-gása. Mindnyájan féltünk és megrettentünk, úgyhogy térdre hullva imádkozni kezdtünk az Örökkévaló-hoz... Aztán, aztán...

- Az öreg pásztor mélyen elgondolkozott, lát-szott az arcán, hogy az emlékek árja visszasodorta a régmúlt időbe.

- Aztán mi történt? - kérdezték sürgetően tőle. Mondjad már!

- Aztán hirtelen ott termett előttünk egy angyal, aki sziporkázott és ragyogott a fényben, alig bírta a szem a látást, mivel az Úr dicsőségében tündökölt.

- Én azt hallottam, hogy Gábiel arkangyal volt az - kotyogott közbe valaki.

Elgondolkoztak egy ideig azon, hogy ki is lehet az a fényességes angyal.

– Meglehet... Ekkor az angyal ezeket mondta: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, Dávid városában, Betlehemben. Ő a Messiás. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban”. És ekkor hirtelen mennyei seregek jelentek meg, és mindnyájan énekelni kezdtek, nem földi hangon.

– Szeráfok voltak – bólogatott komolyan egy hallgató, és felnézett az égbe.

– Meg szárnyas kerubok – így a harmadik. – Előhím drágaköves trónusától jöttek. Ézsaiás próféta látott ilyet látomásában. Benne foglaltatik a régi tekercsekben.

– Ezt énekelték – folytatta az öreg pásztor rendületlenül: „Dicsőség a magasságban az Istennek, és a földön békeség, és az emberekhez jóakarat”. Aztán az egész égi jelenés eltűnt az űrben, ahol a Mindenség kialakult. Majd így noszogattuk oldalba bökdösve egymást: Nosza, gyerünk emberek, fussunk, menjünk el mind, egészen Betlehemig! Ha nem indulunk el, hogy' is tudjuk meg az igazat. Az igazságot, amiről az angyalok énekeltek az előbb. A szükségesség szándéka hajtott előre minket. Gyorsan becsomagoltunk iszákunkba juhsajtot, egy kis húst, és jó habos kecsketejet; jó lesz az majd a kismamának, gondoltuk. És vittünk egy első füves kisbárányt is ajándékba, még ha szegények is vagyunk.

– Megint hallgatott egy sort az aggastyán, a nyájak öreg pásztora. A többiek is csendesen elmélkedtek. Aztán valaki így szólt:

– Bizony, abban az évben íratta össze Augustus császár a népet. És Szíriában Círenus volt a helytartó. És a vad, kegyetlen tömeggyilkos, a Nagy Heródes uralkodott akkor, aki még a tulajdon fiainak sem kegyelmezett – suttogta félve valaki mellettük.

Még élénken éltek az emberek emlékezetében a hajdani uralkodó kegyetlen és erőszakos gyilkosságai. És még az sem merült el a feledés jótékony homályában, hogy Heródes, a Halál angyalának vigyori képében, egykor kardélre hányatta Betlehemben a kisgyermeket. Az ártatlan csöppségek értelmetlen halála még mindig ott kísértett köztük.

– Mert sokszor van, hogy helytelen útra téved a hatalom – fejtette ki véleményét társa.

– Ez volt Heródes utolsó gaztette – mondta egy másik férfi.

– Így igaz. Teste még életében rothadásnak indult. Férges fészkeltek be magukat legszemérmesebb testrészébe, lábai megdagadtak, lehelete pedig dögghal-

szagú volt – kapcsolódott be a beszélgetésbe ismét egy ember.

– Romlandó világ korhadó gerendái alatt élünk – bizonygatta igazát a mellette álló.

– Pusztulásba rohan a világ – állította valaki –, és azért jött Jézus Krisztus, hogy megállítsa ezt a szörnyű romlást.

– Így van. A megmentő Isten jó szándékkal van az emberek iránt – szólt egy másik hallgató, aki eddig csendben és feszülten figyelt.

– Igazatok van – folytatta a mesélő. Bár mi keveset tudtunk legelőinket járva a nagyvilág eseményeiről, de valóban megtaláltuk az újszülött gyermeket, az asszonyt és férjét, Józsefet egy karavánok számára fenntartott istállóban. Megleltük a gyer-

„Mi pedig leborultunk a kiseded előtt, és imádtuk őt”

meket, amint békésen aludt a barmok szalmáján. Ellágyult a szívünk. Az asszonyt Máriának szólították, és nagyon fiatal volt még. Egy fénylő csillag táncolt a város felett, beragyogta az állatok éjszakai szállását, mi pedig leborultunk a kiseded előtt, és imádtuk őt. Azóta is ott él szívemben annak a kristályosan tiszta éjszakának minden rezdülése. Nem tudom elfeledni... – Hogy is tudnám! – sóhajtott az öregember. miközben könnyecsek buggyantak ki a szeméből, s aláperegtek barázdált arcán, le egészen az út poráig.

– Szerencsés ember vagy! – mondta a pásztort körülvevők közül valaki. Aztán azt suttogták az emberek egymás közt, hogy ez a vén pásztor pont úgy beszélt, mint ahogy azt a próféták szokták. Talán, mert az is, minden bizonnyal, hiszen a szeme tele volt csillagokkal.

S ekkor megpillantották őt magát, Jézust, a Krisztust, aki egyre csak közeledett feléjük...

Mindnyájuknak úgy tűnt, mintha már évezredek óta közelítene feléjük az idő finom porában lépdelve...

Leleszi Balázs Károly

Győzelem a félelem felett

Vannak olyan témák, amelyek mindenkit foglalkoztatnak. Az egyik ilyen téma a félelem. Bevallva, vagy letagadva, elfojtva vagy felszínre hozva, de mindenki fél valamitől. Erre *George Orwell 1984* című regénye elképesztően rávilágított: mindenkinek van legalább egy olyan alapvető félelme, amivel megtörhető. Szeretnénk, ha nem kellene félnünk, mégsem teszünk a félelem leküzdésének az érdekében hatékony lépéseket. Mit teszünk? Megpróbáljuk elkerülni azt, amitől félünk. Gyakran nem is vagyunk tudatában, hogy félünk attól, amit kerülünk. Így védekezünk. Minden egyes alkalommal, amikor kitértünk a lehetőség elől, hogy szembenézzünk saját félelmeinkkel, még nagyobb félelmet gerjeszt bennünk. A félelem a félelem kerüléséből táplálkozik. Minél jobban menekülsz az elől, amitől félsz, az egyre jobban a hatalmába kerít, és egyre nagyobb lesz benned a félelem. A félelem benned van. Te eteted, miközben menekülsz előle. Megtanuljuk, mitől kell félnünk. Életünk tapasztalatai szülik bennünk a félelmet. Gyakran attól félünk, hogy velünk is megtörténik az, amit mással láttunk megtörténni. A félelmeink legyőzése mégis a keresztyén élet egyik legnagyobb feladata. A Biblia azt mondja, hogy *„a szeretetben nincs félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben”* (1 Jn 4,18). Egy másik helyen pedig ezt is olvashatjuk: *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét.”* (2Tim 1,7). Ezen felül Isten újra és újra elmondja a Biblia lapjain ezt az egyszerű mondatot: *„Ne félj!”*. Mintha lételemünk lenne a félelem, pedig pont az ellenkezője: a félelem egyfajta anti-szeretet, a szeretet hiánya, a lét megsemmisülésére törekvő valóság. A gonosz a félelmeink által képes bennünket mozgatni. A félelem rossz tanácsadó.

C. S. Lewis mondta: *„Ha félsz, legjobb, ha a veszély irányába nézel, de közben valami biztonságos és meleg dolognak támaszkodsz.”* A félelem legyőzésének a módja furcsamód a félelemmel történő szembenézés. Hogyan működik? Amitől félünk, azt kerüljük, és rettegünk, hogy egy napon bekövetkezik. Tudtad, hogy a félelem valóságteremtő erő? Amitől félsz, önbeteljesítő jóslatként bekövetkezik, mert benned már bekövetkezett. A félelem működési mechanizmusa, hogy általad váltja valóra önmagát. Ha menekülsz tőle, az ő rabságában robotolsz egy olyan világ megvalósításán, amiben szíved szerint soha nem szeretnél élni. Ösztönösen menekülünk a félelem elől, mert így védekezünk, de ez rossz stratégia. A félelem legyőzésének az egyetlen útja, hogy átéled, megtapasztalod, megismered, és a nyakára lépsz. Isten azt mondja, hogy a félelem ellenszere a szere-

tet. A szeretet jó tanácsadó, figyelj a szavaira. Azt mondja neked: ne félj! A félelem rossz tanácsadó, ne figyelj rá, amikor azt mondja neked: ne szeress, mert megégeted magad. A félelem gyanússá tesz mindent és mindenkit. Bizalmatlanná és távolságtartóvá tesz. Rabságban tart, és nem engedi, hogy szabad légy hibák elkövetésére, arra, hogy átélhesd az elhagyatottságot, vagy a bizalomvesztés érzését. Hamis dolgokat ígér, illúziókat, minden bekövetkezik, amitől „övní” akar. A szeretet sem ígér mindig kék eget, de azt megígéri, hogy szabad leszel minden kudarcban és veszteségben arra, hogy te dönts. Nézz a félelem irányába!

Mire támaszkodj? Támaszkodj Jézus személyére. Gondolod Jézus nem félt? De, félt! Olyannyira félt, hogy elfogatása előestéjén véres izzadság formájában nyilvánult meg a benne lévő félelem: Istenem, ha lehet, változzon a helyzetem, de legyen meg a te akaratom. Nem változott. Van, amit nem lehet kikerülni. Ha elébe mégis az eseményeknek, akkor a saját döntéseid következményei lesznek, és nem fogod úgy érezni, hogy belesodrótál abba, amitől féltél. Jézus Isten hatalmára bízta a félelmeit. A szeretet, Isten szeretete ad erőt a félelem fölötti győzelemhez. Egyetlen félelem sem múlik el azonban úgy, hogy nem győződ le, és nem éled át, nem tapasztalod meg és nem neved ki. Mindaddig, amíg menekülsz attól, amitől félsz, addig a fogságban vagy. És mint a csapdába esett vad, miközben szabadulni és menekülni próbálsz, egyre jobban beleragadsz a csapdába. A félelem rossz tanácsadó, mert azt hazudja, hogy ha távol tartod magad tőle, jobb lesz neked. Így telik el az életed olyan félelmektől rettegve, amelyek valószínűleg soha nem fognak bekövetkezni. Vagy ha bekövetkeznek, van elég erő és bátorságod, hogy helyt állj abban a helyzetben.

Minden alkalommal, amikor félelmed tárgyával kerülsz szembe, Isten felkínálja a lehetőséget: a félelmet, vagy az erőt, a szeretetet és a józanságot választod? És még hozzáteszi: Ne félj! A félelem a valóság illúziója. Egyfajta mátrix: lépj ki belőle!

Újrágondoló - Gondolj bele!
Szikszai Szabolcs internetes blogja

Kicsit több...

*Kicsit több béke, jószág, szelídség,
kevesebb erőszak, gyűlölet, irigység.
Kicsit több igazság úton, útfélen,
kicsit több segítség bajban, veszélyben.
Kicsit több „mi” és kevesebb „én”,
kicsit több erő, szeretet, remény.
És sokkal több virág az élet útjára,
mert a sírokra már ügyis hiába.*

Kapaszkodj!

„A kor folyam, mely visz vagy elmerít, úszója és nem vezére az egyén.” – mondja Lucifer Az ember tragédiájában. És valóban, a Sátán cinikus módon akarja elhitetni a világgal, még a keresztyénekkel is, hogy nincs mit tenni, sodródunk. A Biblia is ismeri ezt a hazugságot és Isten válasza az, hogy nem kötelező úszni az árral, lehet vele szembe is menni. Ehhez azonban hitre, éberségre, odaszánásra van szüksége az embernek. A Zsidókhoz írt levél így fogalmaz: „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valami-képpen el ne sodródjunk.” (Zsid 2,1)

Minden tömegközlekedési eszközön van egy figyelmeztetés, mely a lelki életre is érvényes: „Tessék kapaszkodni!” Ezt a táblát azért teszik ki a buszokba, villamosokba, hogy megóvjának bennünket a balesettől, hogy össze ne törjük magunkat. Saját érdekünk figyelni a figyelmeztetésre. A lelki életben is Isten ki tett táblákat, amelyek bennünket óvnak. Erősen kell kapaszkodnunk Jézus Krisztus kezébe, hogy ne bukácsoljunk, ne törjük össze magunkat!

A világ sodrása

Gyakran hallok azt mai fiataloktól, hogy ma nehezebb hűségesnek maradni az Úrhoz, mint régen. A mai világ sodrása sokkal erősebb, mint atyáink, vagy nagyszüleink idejében. Ezért van az, hogy oly sokan eltávolodnak egy idő után az Istentől, a gyülekezettől. Ezért szalmaláng a hívő életük, amely egy ideig nagy lánggal lobog, majd teljesen kiég.

Többször láttam már dokumentumfilmet a tengeri teknősök szaporodásáról. Miután a teknősök lerakták milliónyi tojásaikat a part homokjába, otthagyták őket. A ragadozók már a tojásokat is megtizedelik, majd mikor kikelnek a kis teknősök újabban éhes szájuk lesnek rájuk. De azok a csöppségek, amelyek elérik a tengert, azok sincsenek biztonságban, rájuk nagy halak várakoznak. Alig néhány, a legerősebbek maradnak életben és érik el a felnőtt kort. Törvényszerű, hogy így legyen a lelki életben is? Nem hiszem, és nem is szeretnék ebbe beletörődni. Jézus mondta: „Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon.” (Jn 6,39)

Nem igaz, hogy ma nehezebb megállni hitben, mint régen. Nem véletlenül figyelmeztette a veszélyre Isten a Zsidókhoz írt levél címzettjeit. Abban a korban, az apostolok és az első generáció keresztyénei,

a szemtanúk már meghalltak. Hatalmas üldözés kezdődött, bizonytalan volt a jövőjük, tévtanítók érkeztek a közösségekbe, de meg tudtak állni, kitartottak.

Mi sodor bennünket?

Először is sodornak vágyaink, melyeket a világ igyekszik felkorbácsolni értékrendjével, reklámjaival. Alig találunk olyan filmet, mely nem azt a hazugságot hirdetné, hogy önző módon élvezzük az életet. Gátlástalanul paráználkodjunk, harácsoljunk, szerezzünk vagyont magunknak. Testi kívánságaink pedig átveszik az irányítást döntéseink felett. A Galata levél arra bátorít minket, hogy feszítsük meg testünket, annak minden szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. (Gal 5,16–26) Ne tápláljuk ezeket a vágyakat, sokkal inkább harcoljunk ellenük Isten Szentlelkének segítségével!

Sodor minket a rossz társaság. Pál apostol így figyelmeztette a korintusiakat: Ne tévelyegjetelek: „A jó erkölcsöt megrontja a rossz társaság!” (1Kor 15,33) De Péter is ezt írja levelében: „Ti tehát szerettem, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződéseket el ne veszítsétek.” (2Pt. 3,17) Nem mindegy kikkel barátkozol, és kik hatnak értékrendedre.

Aztán sodor minket a korszellem, a divat, a sztárkultusz. A bulvárlapok, a kereskedelmi tévécsatornák hamis példaképei, bálványai.

Sodornak minket kedvteléseink, az át nem gondolt időtöltéseink, hobbijaink. Az internetezés, a játékszenvedély, a függőségek sokféle kötelékei. Ugyancsak Pál figyelmeztet minket: „Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, ellenállhatatlanul vitt és sodort valami benneteket a néma bálványokhoz.” (1Kor 12,2) A hitetlen embert ellenállhatatlanul sodorja az áradat, és a mögöttes szellemiség, a hívő viszont szabad ember, ellenállhat az Ördögnek, ha akar. Ne légy esztelen időbeosztásodban, hanem légy bölcs! (Ef 5,15–16) Ha naponta több órán keresztül tévézel, vagy számítógépezel, játszol, és alig van időd bibliaolvasásra és imádságra, ne csodálkozz azon, ha hívő életed kiüresedik, életed pedig gyümölcstelenné válik.

Sodornak minket a különböző tanítások. Különösen a hitben fiatalokra jellemző, hogy nincs meggyőződésük, és mindig a divatos tanítások felé vonzódnak. Egyik közösségből a másikba vándorolnak, attól függően melyik a népszerű. Az efézusi levélben olvashatjuk: „hogyan többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hanyódnak és sodródhatnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságtól;” (Ef 4,14).

Mit tehetünk a sodródás ellen?

Először is van egy jó hírem: van reménységünk. Meg lehet állni minden körülmények között. Olvasatok el a Jelenések könyvét, a végidők egyházáról, amikor a Sátán megteveszti majd az egész földke-

rekséget (Jel 12,9), mikor a fenevad előtt leborul minden nép, minden ember (Jel 13,3-4). Akkor is lesznek szentek, akik nem szennyezik be magukat (Jel 14,1-5), és mindvégig kitartanak (Jel 14,12). Lehet, hogy közel ez az idő, ezért most méginkább figyelniünk kell Isten Igéjére, mégjobban belegyökeznünk Krisztusba. Még közelebb kerülni Hozzá, hogy az ellenség ne érintsen minket. Søren Kierkegaard, dán filozófus és teológus így imádkozott: „Téged pedig, Úr Jézus Krisztus, arra kérünk, vonj magadhoz minket, mégpedig egészen. Akár békésen telik-múlik az életünk egy csendes tóparti kunyhóban, akár pedig az élet viharaival vívott küzdelem tesz próbára bennünket tajtékzó tengeren; akár csendes élet folytatásával vívjuk ki becsületünket, akár megaláztatások közepette küzdünk meg érte: Te vonzz minket magadhoz, mégpedig egészen. Hiszen ha Te vonzol, akkor mindent megnyertünk, még ha mi magunk – emberi szemzőgből – akár mindent elveszítettünk is...”.

Harcolnunk kell a lustasággal és a közönnyel szemben. A lusta ember nem látja komolynak a veszélyt, a közönyösnek pedig minden mindegy. Az érdektelen és langyos keresztyének gyorsan elsodródhatnak az élet viharában, csak azok, akik szenvedélyesen hisznek lesznek képesek győzni a világ és annak szellemisége felett. (1Jn 5,1-5)

Jézust sohasem sodorták az események. Miért? Mert mindvégig egy maradt az Atyával. Lemondott a saját akarataról, hogy az Atyja akarátát cselekedje.

Szükségünk van helyes döntésekre! Arra, hogy elhatározzuk, hogy nem engedjük meg a Sátánnak, hogy elsodorjon bennünket Krisztustól, hiszen a tét az üdvösségünk (Zsid 2,3). Határozd el, hogy naponként tanulmányozod az Igét, szánd oda életedet az imádságra! Ragaszkodj a közösséghez, ahova Isten vezetett téged, keress testvéreket, akik harcolnak érted és akikért te is harcolni fogsz! Az alkalmakat áron is megvedd! (Ef 5,16) Hiszem, ha tudatosan éled hívő életedet, akkor Isten ígérete is valósággá válik számodra: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok **nem sodornak el**. (kiemelés tőlem) Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.” (Ézs 43,1-2)

Merényi Zoltán

Inkarnáció

*Micsoda fényzőn, micsoda ragyogás!
Új kezdet hajnalán megvilágosodás -
kibeszélhetetlen nagy evangélium:
közénk jött az Isten, mint ígéret gyümölcs.
Micsoda kegyelem örömtelt éjjelen,
emberi szavakkal kifejezhetetlen.
Inkarnáció, szent csodák csodája!
Ködben bolygó világ áldott napvilága
a karácsony éjszakája.*

Venyercsán László

Ó, boldog nap

Novemberben mindig megemlékezem arról a napról, amelyről így énekelünk: „Ó, boldog nap, amelyen én Megváltóm elfogadtalak”. 1949 nyarán nagymamámnál, Nyíregyházán nyaraltam. Nagyon szerettem ott lenni. A szigorú, hívő házirend életünk része volt. Az étkezések előtt, naponta háromszor tartottunk áhítatot, olvastuk a Bibliát és imádkoztunk. Ezek az elcsendesedések hatással voltak rám. Vágy támadt a szívemben, hogy én is így szeretnék élni.

Egyik reggel óriási örömmel ébredtem. Vittem a Bibliát az olvasáshoz. Egyszer csak kitört belőlem egy addig ismeretlen érzés; szerettem volna világgá kiáltani, hogy nem tudok én az Úr Jézus nélkül élni!

Nagymamám nagyon örült ennek és ott rögtön letérdeltünk és imádkoztunk. Ő boldogan adott hálát Istennek, hogy gyermeke lettem... most már az Úr útján szeretnék járni. Szerettem volna elmondani a szüleimnek, barátaimnak... de akkor ott nem volt telefon. Ha levelet írtam volna, az később ért volna a címzetekhez, mert egy hét múlva lejárt a nyaralásom ideje, és hazautaztam Budapestre.

A következő nap az imaházban fiú- és leánykör volt. Igyekeztem minél előbb odaérni, hogy elbeszéljem a velem történeteket. Meglepetésemre ifjú társaim azzal fogadtak, hogy többen is bemerítkeznek, és sorolni kezdték azok neveit, akik már szóltak Géza bácsinak, a prédikátorunknak. Megértettem hát, nekem is jelentkeznem kell.

Izgalmas kérdésekre kellett válaszolnom: meddig akarom Jézus Krisztust követni? Mit csinálok akkor, ha világi fiú kér feleségnek? Ezután előkészítőre járhattam a többi társammal. Kovács Géza testvérrel készültünk a bemerítésre. Sok szakaszt megtanultunk a Bibliából könyv nélkül. Ezek a szakaszok a Könyvek Könyvéből örök értékek számomra. Sokszor juttatta eszembe a Lélek, nehéz élethelyzetekben (pl. műtét, betegség).

Csodáltam a Mester munkáját. Úgy határozott, hogy Szellemének tüzeit kiárasztja az újpesti gyülekezet ifjúságára. Újpesten és Nyíregyházán is ugyanúgy munkálkodott a szívekben.

A bemerítés ünnepére 1949. november 20-án került sor. Addigra 32-en voltunk. Pencről, Madocsáról és a Jász utcából is jöttek hozzánk üdvözlendőik bemerítkezni. A fehérruhások seregét Baranyay Mihály és Kalkó József lelkipásztorok merítették be.

Isten után gyülekezetem bizalmának és imájának köszönhetem, hogy ma, évtizedek múlva is nyájához tartozom. Akik nagyon fiatalok, azokat ne utasítsátok vissza. Álljatok melléjük, mint karó a szőlőtőke mellé. Így fognak növekedni, erősödni a hitben Urunk dicsőségére és a gyülekezet örömére. „Légy hű mindhalálig, és néked adom az élet koronáját” (Jel 2,10)

Dobner Béláné

Isai törzséből

*Isai törzséből, mely rég nem hajta lombot,
Sőt ágak nélkül állt, egy vesszőszál eredt,
S gyümölcsként a világ üdvét termette meg,
Ki mindazt elteti, ami halálba romlott.*

*Öröktől Isten Ő, s megnyugszik rajt a Lélek:
Háromszor bölcs Lélek, hisz érti azt, amit
Más senki föl nem ér. Sziklát, hegyet rak itt,
Tengerhatárt kiszab, s a gyöngye Véle éled.*

*Nem látszat, s a tömeg-ízlés szerint ítél a
Dávid-fi általa. Ő lesz szegény joga,
Fáradtnak vigasza, szavára lesz sima*

*A görbe. Fényes a sötét és gyors a béna.
Jogara véd vagy üt. Mint rózsaaág olyan:
Kedvesen illatoz, és szúr fájdalmasan*

Andreas Gryphius

Betlehem

*Bajlátók sírják, hogy gyerekszoba
nélkül nőnek ma milliók a földön
s lelkükben lompos nyomor-farkasok
megölnek minden szív-zenét üvöltőn.*

*Amerikában ily gyerekszobák
mézén nőtt három milliomos úrfi
- s mégis bandába állt s kifinomult
kéjjel ment embert holtra szúrni!*

*Jézus gyerekszobája hol volt? Mária
szűzlő szívében és a barmok alma
s az ól így lett virágot ihlető
szép Betlehem, hol kivirult a szalma.*

*A bajlódásban fejlik az Erő
s az Erőn át eljutni az Örömhöz:
szép vágy, – de szívben hordja az Erőt
ki több örömért az Egen dörömböz!*

*Gyerekszobánk volt az anyánk szíve,
ki Istennek sokat beszélt mirőlunk,
s nekünk Istenről! Így lett Betlehem
szúrós szalmájú rossz szegénység-ólunk.*

*Mi is láttunk sok ember-bestiát,
bukott lányt, lelket, mely fertőbe lábol
s nem ártott nekünk: mert néztük anyánk
szívének szép betlehem-ablakából.*

*Az anyák szíve Betlehem legyen,
hol angyal-szárnyú imák be s kijárnak!
Ki szebb jövőt vár, járja útjait
A Csillag-néző Három Szent Királynak.*

Mécs László

Lehetne szebb karácsonyod

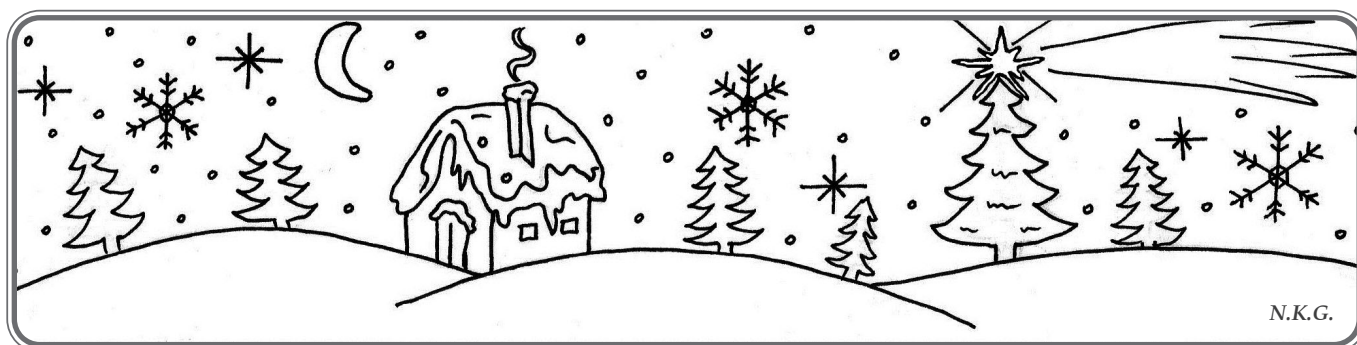
*Ő áthidalta a végtelen űrt,
hogya békét hozzon számodra.
Neked csak egyet kellene lépned,
hogya rátalálj felebarátodra.*

*Az ő megcsúfolt fejére szállt
e földön minden bűn és átok.
Neked csak ki kellene mondanod végre:
Testvér, nyújts kezét. Megbocsátok.*

*Emberré lett e földön, s belehalt,
hogya végre emberré lehess – általa.
Ti meg azon emésztitek magatokat,
hogya melyikötöknek lehet igaza.*

*Feltámadott és mennybe ment,
így akar mindenkit üdvözíteni.
S te olyan könnyelműen járod utad,
mintha nem akarnál fönt vele lenni.*

Gerzsenyi Sándor

Mit hoz a holnap?

„azt sem tudjátok, mit hoz a holnap” (Jak 4,14)

A hívő ember tudja, hogy élete Isten kezében van. De nem tudja, mit hoz a holnap.

Jeremiással ki is mondatja Isten, hogy „csak én tudom, mi a tervem veletek”. Tehát nincsenek véletlenek. Isten tervében benne volt a mi szenvedésünk is. Az ember élete során tudja, hogy ha egy nap elkezdődik és elindul reggel, nem biztos, hogy hazaér este. 2013. április 5-én mi nem értünk haza feleséggel. Életünk ez után a nap után egy másik úton indult el. Ez pedig a szenvedés útja. Isten kétségkívül azt kívánja, hogy boldogok legyünk. De más a földi boldogság, amely ideig-óráig tart, hisz az emberi élet hetven, legfeljebb nyolcvan esztendő.

Az Isten által felkínált boldogság az örök életbe van belehelyezve, ami azt jelenti, örökké tart. Isten azt akarta megmutatni ezzel a balesettel, szenvedéssel, hogy ne csak azért szeressük őt, mert kapunk tőle valamit, hanem önmagáért, ami mindenél több. Ha a test egyik tagja szenved, szenved a többi is, a gyülekezeti tagok, maga a gyülekezet is szenved. Így figyelmeztet Isten mindnyájunkat. Az újpesti gyülekezet érezte a szenvedést, és mások is, akik imádkoztak értünk. Egy szívvel, egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és ő meghallgatta a testvérek és a gyülekezet imádságát. Vajon az Isten nem könnyörülő Isten? Bizony az! Mert Jézus Krisztus szenvedése és halála által van örök életünk, ahol már nem lesz sem könny, sem fájdalom. Mert ő lesz számunkra minden mindenkiben.

Vegyük mindennapi példaként Jakab apostol 4,14. versét: „Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.”

Papp Ferenc

Testvéreinktől búcsúztunk

Lapunk hasábjain is megemlékezünk eltávozott testvéreinkről. *Tóth Istvánné Máté Rozália* testvérünket 93 éves korában május 23-án temettük a rákospalotai temetőben. Imádkozó élete példa számunkra. *Bali György* testvérünket június 4-én búcsúztattuk, aki fiatal korában városi iskolai tanító volt, majd időskorában újra gyülekezetünk tagja lett. *Heidtné Tulézi Erika* testvér 2007-ben csatlakozott az újpesti gyülekezethez bemerítés által. 61 évesen távozott az örökkévalóságba. Temetése június 18-án volt az Óbudai temetőben. Lapzártakor érkezett a hír: *Tóth Ervin* testvérünk hosszú betegeskedés után 77 éves korában elhunyt. Emlékük legyen áldott!

Év-váltás

Istenem,
sokat cselekedtél ez évben.
Csodálattal szemlélem tetteidet!

Egy-két dolog kudarccal végződött,
néhány pedig másképp történhetett volna,
ha kemény-fejűségemet feladom,
s ha nem vagyok annyira kényelmes...
Ha jobban átgondoltam volna...
Ha mindig rád hallgattam volna...

Szabad még egyszer újra kezdenem,
most, ebben az új évben? Igen?
Te nem tartasz haragot,
nem hagysz magamra engem,
akkor sem, ha én elég gyakran
elengedem a kezedet.

Maradj velem az új évben,
mert félek egy kicsit,
vajon eleget tudok-e tenni
mindennek, ami rám vár.
Ne adj több terhet,
mint amennyit elbírok.
A vele járó fáradságot elfogadom!

Annyi természetesnek tűnő áldás jut eszembe,
amiket még nem köszöntem meg!
Élhetek! – Köszönöm!
Egész szívemből köszönöm!

Segíts az új évben,
hogy szent akaratodat meglássam.
Néha egészen vak tudok lenni...
Adj nekem erőt, tapasztalatokat,
amikre szükségem van, hogy növekedhessem.
Az utat ismertesd meg velem,
amelyről gondolod, hogy járnom kell,
és kísérj engem ezen az úton!

Német fordítás után:
Gerzsenyi Sándor

DICSÓÍTÉS

Fiatalok ma sokszor használjuk ezt a kifejezést és gyakoroljuk, amit ez jelent, már az elképzelésünk szerint. Úgy hisszük, erre szüksége van Istennek. Vagy ez az igaz istentisztelet, ami énekkel, szóval, tánccal, netán révületben nyelveken történik. Pedig minderre Istennek semmi szüksége sincs, még csak jobb hívőnek sem tekint bennünket érte! Hát akkor miért az egészsz?!

Mert nekünk van szükségünk Isten dicsőítésére. A Zsoltárok könyve tanúskodik arról, milyen erőforrás az elcsüggedt, halálos veszedelembbe került embernek, ha Isten nagyságát láthatja meg, hangoztathatja dicséreteiben. Elkeseredett lelke éled újra, amikor Istent dicsóíti. A szívből fakadó dicsőítés főleg bennünket a mindennapi élet kudarcaiból Istenhez, hogy utána újjult erővel tudjunk szembenézni a valósággal, vállalva a küzdelmes életet, a kimerítő szolgálatot.

Itt hibázunk – különösen fiatalok – sokszor. Nem akarunk szembesülni a valósággal, a dicsőítést célnak, egyfajta 'kábitószernak' tekintjük, józantalan rajongásba merülve a küzdelmek elől! Pedig a zsoltáros, a próféta az apostol józanságban élte az életét.

Kerüljön helyére a dicsőítés. Nem ez a cél, hanem a hűség az állhatatos, józan szolgálat Istennek. Akkor láthatjuk, tapasztalhatjuk meg Isten igazi nagyságát, és dicsóíthatjuk érte szívből. (Zsolt 111.)

Újvári Ferenc

❄ Mire jó a nevelés? ❄

Amikor az Úr ítél minket, akkor nevel, hogy a világgal együtt el ne vesszünk. (1Kor 11,32)

Mire jó a nevelés? Arra, hogy ember emberibb legyen. Sokszor hallottam már szülőktől, hogy „nem nőhet úgy a gyermek, mint a kertben a gaz”. A gyermek „haszonnövény”. Olyan teremtmény, amit gondozni és nyesegetni kell.

Aki ezt kétségbe vonja, az felelőtlen. Nézzük csak a szőlőt, a gyümölcsfát, a veteményt. Ha nem figyelünk oda, elvadul, ha nem metsszük, elburjánzik, ha nem kapáljuk, elsatnyul.

Pál apostol Isten ítéletéről ír nekünk, Isten gyermekeinek. Az ítélet a nevelés eszköze. Isten nem hagyhatja, hogy az övéi, akiket szeret, elveszenek, elvaduljanak, elsatnyuljanak. Ő a kiteljesedést akarja munkálni az életünkben. A görög ítélet szó az eredetiben így hangzik: krízisz. Ugye ismerős? Ha krízisről beszélünk, akkor a válságra gondolunk, bajra. Ha valakinek kritikus az állapota, akkor az azt jelenti, hogy életről és halálról van szó. Miért „kritizál” minket Isten igéje? Hogy megjobbítson, olyan állapotba hozzon, ami az életlehetőségünket jelenti.

Miként történik az ítélet most? Szerintem Isten igéje segítségével, ami rámutat arra, mit hogyan cselekszünk – lélek szerint, vagy a világ elvárásaihoz igazodva. Megítéli szándékainkat, de szavaink tisztaságát és tetteink háttérét is.

Az ítélet tehát nem feltétlenül csak rossz, hanem olyasmi, ami számonkérés, megmérettetés. Ha

azt szeretném, hogy a gyermekeim okosabbak és jól neveltek legyenek, úgy a realitások szerint kell megítélnem őket. Nem mondhatom, hogy szépen dolgoztál, ha hanyag volt, Nem dicsérhetem meg a lustaságért, vagy a csúnya szavakért. Ezeket elítélem szóval és úgy igyekszem tanítani őket, hogy megértsék, ha utat mutatok, vagy ha komolyabb elvárásokat tanúsítok, esetleg büntetést kapnak, az azért van, hogy a javukra váljon. A házi feladatot újra kell írni, ha hemzseg a hibáktól. A szobába vissza kell menni, ha csak hanyaveti módon sikerült elpakolni a játékokat. Miért? Hogy igényesebb, nemesebb módon éljenek. Hogy ne az legyen a nívó, amit gyermekként, vagy a gyermekközösségben tud jónak tartani.

Hogyan lát minket Isten? Elfogult, vagy az igazat látja bennük? – Nekem ez nem kérdés. Ő szeretettel néz ránk, és ha ítél azért van, neveljen, hogy el ne vesszünk.

Forrás: Internet

KARÁCSONY

A karácsony a legnagyobb csoda,
Az Isten el nem múló mosolya.

FÜLE LAJOS

Azok a varázslatos karácsonyi énekek

Abban az évben valahogy nem akart jönni a karácsony. A naptár lapjai pörögtek, december is már a huszonokat fogyasztotta, mégis olyan volt, mint ha minden beleragadt volna valami november eleji sárba. Tél se volt igazán. Ha egyszer-egyszer hópihék keveredtek is az esőcseppek közé, szétfolytak mielőtt földet értek volna.

Ott állt az ablak előtt, nézte a sötét délutánt, a fákra száradt leveleket, és azon töprengett, miért érzí olyan üresnek belül az ünnepi készülődést. Tisztában volt a karácsony lényegével.

A Megváltó születése. Tudta. Hitte. Csak a lelke valahogy közbömbös maradt. Olyan hideg.

Mi hiányzik? A gyerekek? Majd ha látja őket a karácsonyfa körül, az lesz az igazi? Gyerek nélkül nem karácsony a karácsony? Ebben nem hitt. Tudta, az ő gyerekei is aranyosak lesznek, ha épp nem vesznek össze majd valamin épp aznap este. De a karácsonyhoz csak egyvalaki kell: a drága Gyermek, ő elég.

Ajándékok? Megvette már azokat is, biztosan kapni is fog, örülnek majd kölcsönösen, de túl volt már azon, hogy a tárgyak birtoklása a lelkéig hatoljon. Alapvetően jó család voltak, szeretetüket nem csak ezen az egy napon fejezték ki egymásnak.

Így köszöntött rá szenteste napja. Reggel még munkába ment, ugyanazon a buszon, ugyanazokkal az ismeretlenekkel. A nap úgy telt, mint máskor, csak viszontlátásra helyett boldog ünnepeket kívántak egymásnak. A délutáni sötétben az üzletek pazarul szórták a fényt, a zajt a hangszórókból, az utolsó akciókat. Bele lehet ebbe fásulni. Miközben otthon díszítette a fát, ezen gondolkodott. Vajon ez lenne az oka? Hogy valójában nincs is várakozás? Hiszen bárki láthatja a csillogást már novembertől, és a roskadozó polcokról azt vesz meg, amit csak akar. A várakozás hiánya zárna el lelkét a csodától? De hát mire is várna? Ez egy születésnap. Nincs meglepetés, tudjuk, ki született, milyen volt az élete, halála, már a feltámadása sem titok. Csupán emlékezünk. Minden évben. Jól van ez így.

Az ünnepi vacsora, az imádság és az ajándékozás után aludni tért a család. Ő is lefeküdt. Megtör-

tént hát, túl voltak rajta. Ez volt az idei ünnep. Sokat nevettek, jól érezték magukat. Mégis, ha most beléjük láthatna, vajon lenne köztük, akinek ragyog a lelke is? Az övé nem. Ezt sajnos tudta. Nem élesztette föl sem a gyerekek öröme, sem az ajándékbonthatóság. Jólesett minden, ami történt, de belül a lelke néma maradt. Fekete karácsony.

Csönd volt mindenütt. Álmatlanul feküdt. A rádiótorok pattantak néha, az eső szemerkélt az ablakpárkányon, időnként egy busz ment el a ház előtt.

Hallgatta az óra ketyegését...

Egyszer csak különös hang szárnyalt a házak fölé. Egy dal. Egyetlen trombitán.

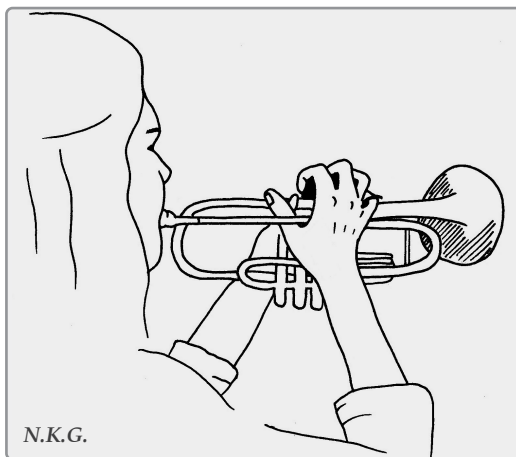
„Csendes éj! Szentséges éj! Mindenek nyugta mély...” Halod?... A hang fényesen és tisztán szállt a sötétben, át a falakon, át az alvók álmairól, át a reménytelenségen, kedvesen és szívíg hatolóan hirdetve a csodát, ami annyi évvel ezelőtt adatott az embereknek, s amire annyi éve emlékezünk.

Megeredtek a könnyei. Forrón fakadtak föl. Érezte, ahogy az egyszerű dallam a lelke legmélyéig hatol, és betölti vágyakozással, imádat, meghittsággal, mint valami mennyből érkező varázslat. Hallani vélte a milliőkat, akik ámulattal és csendes tisztelettel évről évre e néhány hangban megéneklik Krisztus földre születését. Gyermekeket és agastyánokat, kórusokat és zenekarokat, megannyi áhítatos muzsikát...

„Angyalok hangja kél, Halld a mennyei halleluját...” Egyszeriben megértette, miért a sok karácsonyi ének, igen, mert így kezdődött, a menny kitárult, és mennyei seregek sokasága dicsérte az Istent! A dal a lélek nyelve. Vannak csodák, amelyekről csak énekelni lehet igazán. E varázslatos éj eseményeinek híre lélektől lélekig azóta is énekek hídján jut el.

„Szív, örülj, higgy, remélj!... Krisztus megsza- badít.” A trombita elhallgatott. Az eső tovább szemerkélt a csillagtalan égből. De lelke ott maradt Isten trónjánál a mennyei seregekkel együtt. Egyetlen trombita elég volt, hogy újraélje a csodát! Mert lélek volt benne.

Szommer Hajnalka

„A magas mennyben dicsőség Istennek!
Ó, jöjjetek, imádjuk az Úr Krisztust!”

„Adeste fideles” latin himnusz

ÉNEK SZÓ ZENE

ZENÉSZEINK OLDALA

Miért emlékeztünk Jobbágy Istvánra és Lisznyay Gáborra?

Mert a két egyházzenesz testvérünk neve számos énekünkhöz kapcsolódik. 2013. november 24-én nem emberekre kívántunk nézni, hanem testvéreink Isten szolgálatába szánt életére, amely számunkra is példa lehet.

Jobbágy István testvérünk tíz évvel ezelőtt, 2003-ban költözött az örök hazába. Földi életében egyik legfőbb feladatának tekintette, hogy olyan kifejező eszközként használja a szép magyar nyelvet, amely segítheti a mennyei üzenetek mélységeinek megértését. Számos gyülekezeti énekünk szövegét költötte,

Fotó: Mészáros Péter

és az énekkari énekeink között is sokat használtunk szerzeményeiből az istentiszteleti alkalmakon. Énekarvezetői, zenekarvezetői tevékenysége mellett, működésének talán legmaradandóbb része a baptista egyházzenei kiadványainkban végzett munkássága. Első nagyobb munkaként, a *Bányai Jenő* szerkesztésében megjelent „A hit hangjai” (1960) gyülekezeti énekeskönyv munkálataiban új szövegekkel, átdolgozásokkal, korrekciókkal vett részt. Később az „Evangéliumi Vegyeskarok” (1968); a „Bibliaköri énekek” (1981); az „Énekeljünk az Úrnak” (1985); az „Evangéliumi karénekek” (1992); a „Zeng az ének” I. (1994) II. (2001); és a „Megváltóm él!” (2001) társszerkesztőjeként dolgozott. Nem sajnálta az energiát attól, hogy a következő generációk számára olyan énekmagyarat rögzítsen, ami pozitívan formálhatja a gyermekek gondolatait, elsősorban nemcsak kulturális értelemben, de a hitük megalapozása érdekében is. Felemelő pillanata volt az emlékezésnek, amikor az általa írt gyermekének szövegeket fia, *Bence* kíséretével unokái, *Csanád* és *Csenge* énekelték el a gyülekezet és a Mindenható füle hallatára. Szívügyének tekintette, hogy a magyar nyelv, és a magyarság értékeit megőrizze, ezért rendszeresen támogatott felvidéki magyar gyülekezeteket is.

Másik testvérünk *Lisznyay Szabó Gábor* száz éve született. Nemesi származása miatt a szocializmus éveiben indoklás nélkül elbocsátották zeneakadémiai állásából. A megpróbáltatások miatt azonban nem fordított hátat Istennek, hanem a Tőle kapott talentumával hűségesen végezte zenei szolgálatát több templomban is. Organistaként a Budapest Terézvárosi római katolikus templomban, majd a Dohány utcai zsinagógában játszott hosszú évtizedeken keresztül. Odaszánt szolgálatának kifejező momentuma az organista működés lezárása. Az utolsó szolgálata alkalmával az istentiszteleten, orgonálás közben vette észre, hogy fél karját nem tudja mozdítani. Ám nem hagyta abba az orgonázást, ép kezével átnyúlt, félre húzta a billentyűkről ott ragadt kezét, és „mintha mi sem történt volna” a liturgia rendje szerint az ép karral végig játszotta az alkalmat. A mai generációknak is példaadó, hogy még a saját egészségénél is fontosabb volt számára a szolgálat. A következő években elsősorban a komponálásra fókuszált, így születtek baptista énekeink vonószekari feldolgozásai is.

Két testvérünk között ebben az időszakban alakult ki az a gyümölcsöző munkatársi kapcsolat, amelynek eredményeként több baptista énekünk szövegét Jobbágy István, a zenéjét pedig Lisznyay Gábor költötte. Kettejük legnagyobb szabású műve a szőlőkre, énekkarra és szimfonikus zenekarra írt Karácsonyi oratórium.

Az igazak emléke áldott.

Kovács István

Isteni kommunikáció

Kétezer évvel ezelőtt még ismeretlen volt a híreknek az a gyors terjedése, amely ma, a fejlett informatika világában számunkra már teljesen természetes. A műholdak, az internet, a modern telefonía lehetővé teszi, hogy a világ bármely pontján történt eseményről percekkel belül az egész világ tudomást szerezzen. Kétezer évvel ezelőtt az egyszerű betlehemi pásztorokhoz a Megtartó születéséről szóló legfontosabb hír angyali hangon jutott el. Korunk fejlett technikája sem tudja felvenni a versenyt azzal a grandiózus hatással, amelyet a betlehemi mezőn megjelenő angyali hírhozó és az őt kísérő angyalsereg dicsőítő éneke váltott ki a nyájukat őrző pásztorokban. Az a csodálatos mennyei üzenet, a hírek szárnyán hozta el a földre az Úr dicsőségét, fényességét, tisztaságát és örömet. Izrael várta a szabadítót és ezen az éjszakán az Ő megérkezéséről szól az angyal. A másik hírvivő, a fénylő csillag volt, amely bölcséket vezetett el messzire napkeletről a megszületett Messiás bölcsőjéhez. Az isteni kommunikáció eszköze volt az angyalszó és a ragyogó csillagfény. Számunkra ma a bibliai igék által hangzik az evangélium jó híre: „Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” (Jn 3,16) Jusson el ez a híradás ma számodra is az Új Lant hasábjain! Sőt, állj be te is a hírhozók-hírvivők kétezer éves hosszú sorába! (M.N.L.)

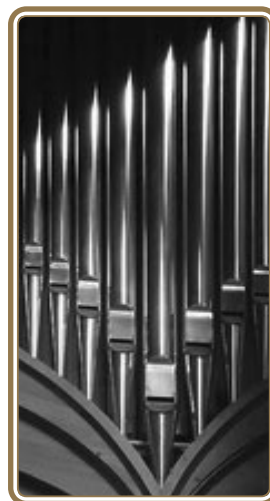
Hírhozó – hírvivő

♦ **EGYHÁZTÖRTÉNETI VÁZLATOK** címmel megjelent Frittmann Lászlóné testvérünk új könyve, amely a „Tanítási segédanyagok vasárnapi iskolai tanítók részére” címmel korábban kiadott kézikönyv második kötete. A könyv elsődleges célja a vasárnapi iskolák segítése, de a szerző jól szerkesztett munkájában fontos tudnivalókat is közöl és érdekes olvasmány mindazoknak, akik a bibliai történeteken túl a keresztyénség történelme iránt is érdeklődnek. A 295 oldalas könyv kapható gyülekezetünk könyvtérjesztésében. Ára 2500 Ft.

♦ EMLÉKEZÉS A REFORMÁCIÓRA KÁPOSZTÁSMEGYEREN.

Az újpesti protestánsok ökumenikus közössége október 31-én csütörtökön a káposztásmegyeri új református templomban ünnepi istentisztelet keretében emlékezett meg a reformációról. Zámbo András házigazda lelkipásztor hirdette az ígét Jn 5,19 alapján, énekekkel mutatkozott be a missziói gyülekezet alakuló énekkara, és a protestáns gyülekezetek lelkészei is szót kaptak. Az imaközösséget Mészáros Kornél lelkipásztorunk vezette. A templom több mint 10 éve épül, de sok még a teendő. November 3-án vasárnap délelőtt ünnepélyesen felszentelték az új szószéket és az úrasztalát, amely a hollandiai Eindhoven reformátusainak felajánlásából készült. Ezen a vasárnap délutánon, a református gyülekezet tagja, Németh Sándor történelem tanár tartott előadást Zwingiről, Melanctonról és Bucerről, mint a reformáció néhány méltatlanul mellőzött alakjairól. Az újpesti protestánsok reformációünnepét a Weiner-Szász Kamaraszimfónikusok hangversenye zárta.

♦ **SZÉP HANGÚ ORGONASÍPOK.** Orgonánkban három sípsor teljes cseréjére került sor az elmúlt hetekben. Az első manuál 8 és 4 lábas fuvola regiszterei mellett a második manuál 8 lábas *Quintadéna* sípsora lett kicserélve egy *Gambára*. Mindhárom régi orgonából való, nagyon szép hangú sípsor, a néhai híres Angster-cég készítette őket. Intonációnknál törekedtem a történelmi hangszerekre jellemző, fekvésenként változó intenzitás és hangszín kialakítására. Orgonánk hangzása így sokkal színesebbé vált, a halkabb regiszterek is áthatóan, intenzíven szólnak. A beszerelési munkálatokat Németh Imre orgonáépítő mester végezte. (Tóka Ágoston)

♦ **A BAPTISTA NŐK VILÁGIMANAPIJÁT** november 3-án tartották az újpesti és a környező gyülekezetek nőtestvérei. Előadást Nemeshegyi-Horvát Anna tartott. Nőtestvéreink imádságban gondoltak a különböző földrészekeken élő baptista társaikra.

Új Lant

Az Újpesti Baptista Gyülekezet lapja Alapítási év: 1936

Felelős szerkesztő: Marosi Nagy Lajos • Tördelte: Nagy Roland
Lapszámunk grafikáit Nagyné Kovács Gréta rajzolta.

Készült az O-Pont Nyomdában Felelős vezető: Győri Énók
ISSN 1217-4378 • www.ujpest.baptist.hu

A kiadvány Újpest Önkormányzatának támogatásával jelent meg.